

Palmesøndag

Andakt ved sokneprest Hege Høibye

"Medan Jesus var i Betania, heime hos Simon den spedalske, kom det ei kvinne bort til han med ei alabastkrukke med dyr salve. Den helte ho ut over hovudet hans medan han låg til bords. Då læresveinane såg det, vart dei arge og sa: «Kva skal slik sløsing tena til? Denne salven kunne vore seld for mange pengar som kunne gjevast til dei fattige.» Men Jesus merka det og sa til dei: «Kvifor plagar de henne? Ho har gjort ei god gjerning mot meg. Dei fattige har de alltid hos dykk, men meg har de ikkje alltid. Då ho slo denne salven ut over kroppen min, salva ho meg til gravferda mi. Sanneleg, eg seier dykk: Overalt i verda der dette evangeliet blir forkynt, skal det ho gjorde, bli fortalt til minne om henne.» Matt 26,6-13

Å kvinne, du som er én, og alle kvinner.

Navnløs, og alltid husket; ditt liv er for all tid sammenvevd med hans død.

Å kvinne, profet og elskende,

viste du hvor stor din gjerning skulle bli? Til ham—til Menneskesønnen— gikk du, og du holdt ikke noe tilbake. Du gikk til ham som selv skulle gi alt.

Du holdt ikke noe tilbake; hele krukka øste du ut, og han tok imot din gave. Han, Menneskesønnen, som snart skulle øse ut sitt blod, sitt liv.

Å navnløse kvinne! Hørte du—som han— hviskingen? Forargelsen og sinnet, de fordømmende blikkene, anklagelsen:

«Sløseri!»

I kjærlighets overfold gav du, ut over alle grenser, ut over all sømmelighet: Guds endeløse gavmildhet, øst ut over alle. Over fortjent og ufortjent. Du gav til ham som sprengte alle grenser: Menneskesønnen som skulle dø.

«Pengene kunne gis til fattige!»

Stakk det i deg da? Dette gode formål, de fattige. For sa han ikke det samme selv, Mesteren? Like før de skriftlærde sammensverget seg mot ham, like før du gikk til ham med krukken din.

«Herre, når så vi deg naken? Når så vi deg tørst? Når så vi deg fremmed, syk, i fengsel?»

Snart, snart skulle han tørste, lide. Dø. Snart skulle han være en av disse minste. Snart venter korset.

Å kvinne! Navnløs. Elskende. Profet.

Du kom. Likevel kom du til ham, bærende hjertet ditt for å øse det ut.

Og han, Menneskesønnen som skulle dø, tok imot gaven din.

Kvinne! Du som er én og alle—navnløs og alltid husket—gaven din er tatt imot!

«Ho har salva meg til gravferda mi. Overalt der dette evangeliet blir forkynt, skal det ho gjorde, bli fortalt til minne om henne.»

<https://tv.nrk.no/se?v=DMLS00000514&t=5719s>